

прѣвѣсходство на силитѣ си да за-
дави Аннибала. Но при това сената
направилъ голѣма погрѣшка, като
образувалъ твърдѣ малъкъ брой кон-
ница (8.100 души) срѣщу конницата
на Аннибала (до 10.000), която при
това била стара, бойна и отлична,
и брояла до 2.000 души прѣвѣсход-
на нумидийска легка конница, то-
газъ когато римската и съюзната кон-
ница била по голѣмата часть (по вече
отъ 5.000) ново-набрана, неопитна и
много отстѣживала на картагенската.
Тѣй щото конницата била слабата
страна въ състава на римскитѣ ар-
мии. Иеронъ, сиракузски царь, ис-
пратилъ 1000 стрѣлци и пращници,
300.000 мѣрки пшеница и 20.000
мѣрки ечмикъ, съ съвѣтъ да се
направи диверсия въ Африка. Се-
ната изпълнилъ това само наполю-
вина, като прибавилъ 25 квинкве-
реми къмъ флотата на пропретора
Отацилия въ Сицилия и, като му раз-
рѣшилъ да прѣмине въ Африка, ако
той намѣри това за полезно. Въ Ита-
лия консулитѣ съединили подъ на-
чалството си 4-тѣ легиона, които се
намирали при Геруний, и 4-тѣ но-
во-набрани, а претора Постумий ис-
пратили съ единъ римски и единъ
съюзецъ легионъ въ Цизалпинска
Галлия. На двамата Сципиони въ
Испания продължили началствува-
нието още на една година и имъ
испратили нужнитѣ подкрѣпления,
за по усилденно водение на войната.

Новитѣ консули, прѣди трѣгванце-
то си отъ Римъ за армията, говорили
на народа съвсѣмъ различно единъ
отъ другъ и съ това вече като че
да дрѣдричали бжджшитѣ събития.
Грубия и буенъ Варронъ обвинявалъ
аристокрацията, че била привлякла
Аннибала въ Италия, гдѣто той трѣб-
вало още дълго да стои, ако армия-
тѣ бихж се повѣрявали на таква
хора, като Фабия; но че той, Вар-
ронъ, ще свърши войната отъ единъ

пжтъ съ една блѣскава побѣда, още
въ сжщия день, щомъ види непри-
ятеля! Емилий Павель, напротивъ,
говорилъ съ достоинство, мждро и
справедливо: »чудно ми е, какъ единъ
полководецъ, който не е видялъ още
нито своята, нито неприятелската ар-
мия, нито тѣхното расположение,
и незапознатъ съ мѣстнитѣ обстоя-
телства, може, прѣди още да излѣзе
отъ Римъ, да начертае плана за по-
хода и да прѣдскаже деня за вли-
занието си въ бой. Колкото се ка-
сае до мене, убѣденъ, че хората не
управляватъ събитията, а събитията
хората, азъ не моѣж да прѣдскажа
нищо отъ сега; азъ съмъ увѣренъ,
че дѣйствиата, които се управляватъ
мждро и разсждливо, всѣкога биватъ
щастливи, а безумната смѣлость мо-
же да има за послѣдствие само не-
щастие.» Историчитѣ казватъ, че Фа-
бий при този случай убѣждавалъ
Емилия Павла въ необходимостта
да не отстѣпва отъ този начинъ на
дѣйствиа, по който той, Фабий, се
ржководилъ, на което Емилий Па-
вель му отговорилъ, че ако единъ
диктаторъ не е можалъ да устой про-
тивъ интригитѣ на своя магистръ на
конницата, то толкозъ по мжно ще
бжде на единъ консулъ да се про-
тиви на другаря си; — »самъ азъ«
— прибавилъ той — »едва избѣгнахъ,
прѣди нѣколко години, повдигнатата
противъ мене буря; желя всичко
да отива колкото може по добръ,
но ако би се случило нѣкое нещас-
тие, то прѣдпочитамъ да падна подъ
ударитѣ на неприятеля, отколкото
отново да прѣдамъ главата си на
яръстѣта на моитѣ съграждани.« Тѣ-
зи думи на Варрона и Емилия Пав-
ла достатъчно рисуватъ всѣкиго отъ
тѣхъ и сж полезни за вниквание и
разбирание на послѣдующитѣ съ-
бития.

Слѣдъ набора на новитѣ легиони,
новонабранитѣ войски, пѣхотата и